

Mexico City – Den 1. (18.10.)

Se SORUDO teamem jsme se vydali do Mexico City na 14ti denní výlet/výcvik. Denně Vám zde budu přinášet aktuální zprávy z našeho počínání. Vlasta.

Odjezd na Letiště Václava Havla (v 5:50 ráno) se neobešel bez zdržení při nastupování a skládání kufrů do auta. Díky neuposlechnutí navigace jsme ale dojeli včas a stihli přeházet nože mezi kuframa. Díky maskování v podobě formálního oblečení včetně košile a saka jsme proklouzli kontrolou bez problémů.

Bez zdržení jsme v 10 hodin vyrazili nad mraky směr Paříž. Ve 12hodin jsme už obědvali na letišti Charlese Degaula a ve 13hod nastupovali do Boeingu 747, ve kterém po hodině a půl stále čekáme na odlet za oceán. Mezi tlustýma francouzema a o hlavu menšíma mexičanama už v letadle dost vyčníváme.

V 15:15 nakonec letíme! Po chvíli se podává oběd a v tu samou chvíli vlétáme do turbulencí.. Bohužel ne dost silné na to, aby mi shodily z talíře rybu, co se podávala. Při rychlosti 1028 Km/h prolétáme kolem Grónska nad Atlantikem. Až jsem z toho usnul šéfovi na rameni.

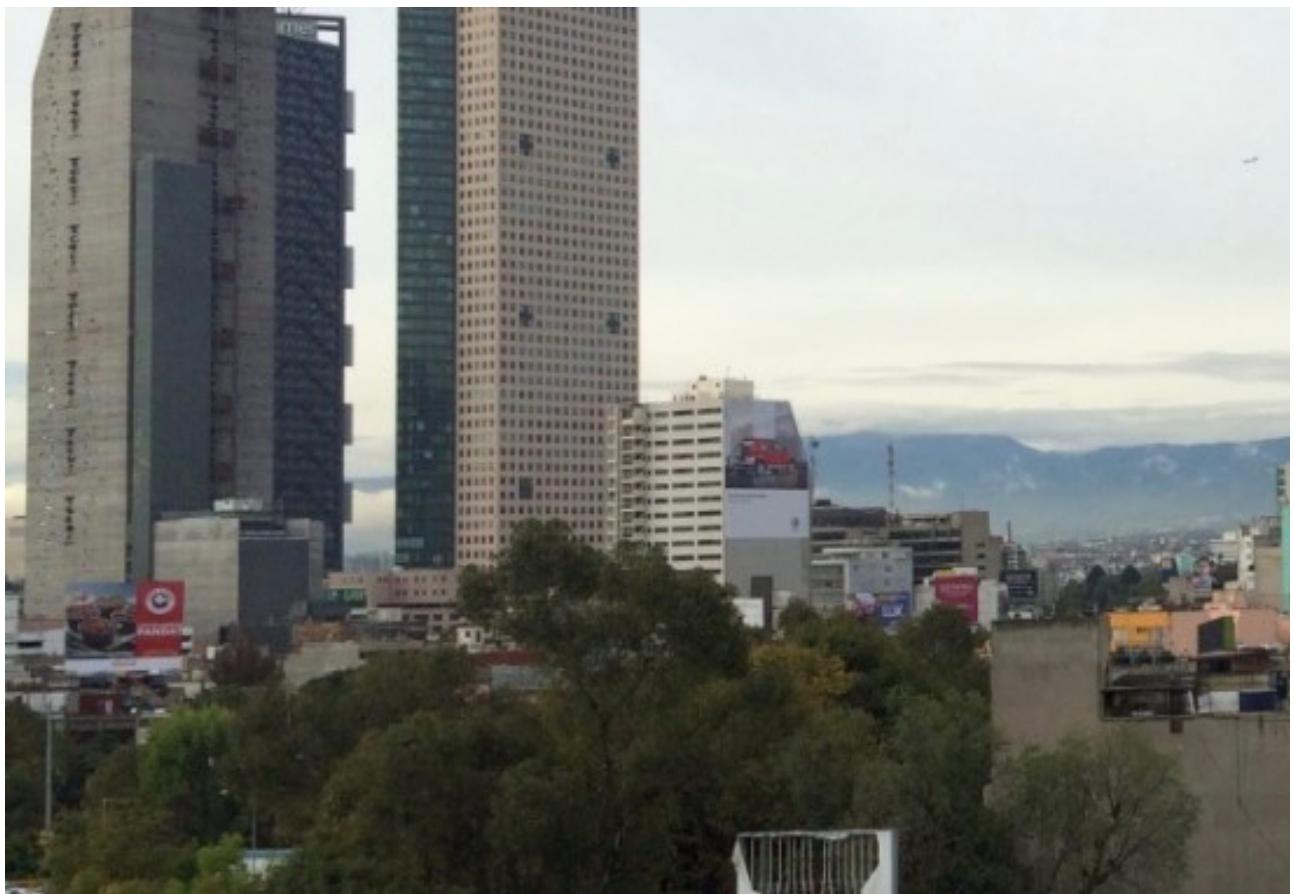
Po hladkém přistání nás čekala asi kilometrová fronta na letišti a naštěstí se to obešlo bez kontroly dutin – ale už ne bez kontroly kufrů – šéfa si vybírají už asi z nostalgie... Na cestu jsme se vydali pancéřovaným Suburbanem a v úzkých betonových cestičkách na krytých parkovištích s ním byla sranda. Taky mě dost překvapil provoz, kde ve 4-5 pruzích se auta mixují podle náhodného vzorce, bez blinkrů a s centimetrovýma rezervama. Hned v autě jsme dostali na uvítanou fotky ustřelených hlav z posledních dnů. Podle aktuálních čísel je Mexico City nejnebezpečnější město na celé planětě. Takže Vítejte v Mexiku! 😊

V 5 ráno středoevropského času jsme konečně na hotelu a po 24

hodinách opět v posteli. Těším se, co přinese zítřek.

V.

Mexico City – Den 2. (19.10.)

První noc v jiném časovém pásmu se vydařila velmi dobře – asi díky předchozímu 24hodinovému záběru. Na snídani jsme dorazili do našeho hotelu, kde byl švédský stůl, ale moc velký výběr nebyl a kromě míchaných vajíček opravdu nic moc. Po snídani pro nás přijelo BMW M5 se silným pancéřováním – i proti dlouhým zbraním (AKčko, M16ka) a proti granátům. V8mička s 560 koněma dokázala pěkně rozhýbat i těch pár tun navíc.

Dorazili jsme do kanceláře největší bezpečnostní organizace ve střední a jižní americe (taková firmička s více než 20 000 zaměstnanci) abysme se představili a mrkli na tělocvičnu, kde budeme školit jejich instruktory. Tělocvična byla na kurz teleskopu malá, a tak se domluvilo, že trénovat budeme na posvátném místě původních obyvatel, přímo pod pyramidama, které je ve výšce 3800 m.n.m. a jezdí tam trénovat světoví šampioni v boxu – veřejnosti je nepřístupné a tak je to jedinečná šance se tam dostat.

Na oběd jsme vyrazili do jedné z nejluxusnějších restaurací v Mexiku – krása na první pohled. Několik stolů s jídlem, jaký si jen dokážeš představit. Aby té krásy nebylo málo, u jídla jsme dostali další fotky

uřezaných hlav, vystřelených mozků, zapálených aut a baráků.. z míst, kam bysme příště měli jet školit. Fakt "nádhera". Také jsme dostali instruktáž, jak funguje mexické právo a jak komunikovat s mexickou policií.

Po obědě jsme jeli po Masarykově třídě – nejluxusnější ulici v Mexico city, plné nedražších obchodů.. pokud si chceš koupit Ferrari, tady jich pár mají rovnou k odběru.

Zatímco jsme byli na obědě, tak se začli domlouvat kurzy na každý den, co tady budeme a začli se bookovat letenky a stahovat na náš výcvik instruktoři bodyguardů ze všech států Mexika. Opravdu ohromný posun. Za 5 let vyjednávání po mailu se nepodařilo tolík jako za pár minut osobního kontaktu.

Večer jsme jeli na výcvikovou základnu ochranky nejbohatšího člověka planety a cvičili tam jeho vnuka – dědice celého impéria. Vůbec bych to do něj neřekl, byl strašně v pohodě a velmi nadšenej. Doufám, že se potkáme ještě na dalším kurzu.

Na hotelu jsem šel na večeři a potrénoval španělštinu při objednávání – sice jsem si objednal něco úplně jiného, než jsem chtěl, ale i tak jsem si pochutnal. Také jsem ještě domlouval program na další den – pojedeme se mrknout na cestu mrtvých, do Teotihuacanu na pyramidy. A to už byla noc. Zítra pokračujem. Všichni tady mají neuvěřitelný elán a energii – jedou od rána do noci a není na nich vidět známka únavy, pořád se usmívají a jsou strašně srdeční. Nemůžu se dočkat dalšího nabitého dne.

V.

Mexico City – Den 3. (20.10.)

Mexický provoz mě nepřestává ani třetí den udivovat. Myslel jsem si, že v Tunisu jezdí jako největší dobytci.. ale mexičani je s přehledem překonávají. Na dvouprudé silnici jede 5 aut vedle sebe, blinkry jako by měli zakázané, na semaforech tady i policie doporučuje nezastavovat, rozhodně zde platí právo silnějšího, určitě ne žádné stopky a přednosti v jízdě – kdykoliv kamkoliv se ti nacpe další auto.. a do toho se motají všude chodci – na přechodech jim nikdo nezastavuje, tak skáčou do silnice kdekoli. A když potkáš malýho kluka na kole, jak si jede po dálnici v protisměru a vůbec nikomu to nepřijde divný, tak opravdu pochybuješ, že jsou tady normální.

Taky jsem se dozvěděl trik na odhalení pancéřovaných aut, tak tu chodím jako špion a zkoumám, který z nich to je. Už jsem odhalil luxusního Mercedesa a pár SUVček.

Po snídani v jednom z nejoblíbenějších mexických podniků (kde opravdu neumí dělat lívance) jsme se vydali do vedlejšího státu na prohlídku pyramid Slunce a Měsíce. Celý komplex byl objeven teprve cca 200 let zpátky (náhodou, při těžbě železa) a doposud se neví, jak je to přesně velké – kolik ještě zbývá objevit. Původní kultury používali místo pro oběti bohům a je smrtí protkané. Ale kousek od centra

největšího města Mexika je to zase úplně jiný svět. Dali jsme si – hned po slalomu mezi místníma stánkařema a prodavačema kamenů – výšlap až na vrchol pyramidy. Dostat se nahoru bylo strašně snadný ve srovnání s prodíráním se mezi selfíčkařema nahoře.

Zjistili jsme, že v Mexiku se nedá věřit předpovědi počasí – místo slibovaných 17 stupňů a deště jsme měli 29 a sluníčko. I přes moje důmyslný maskování pod kšiltovkou a brejlema mám obličeji spálenej a rudej jako rajče. A že ty mexický jsou pořádně rudý.

Od našeho dnešního řidiče jsem se v autě dozvěděl spoustu zajímavých věcí o Mexiku – například to, že zde každé auto prochází přísnýma emisníma testama a pokud nesplňují přísné normy, můžou tato auta jezdit pouze určité dny v týdnu. To musí být fajn, mít auto jen na úterý a na sobotu....

Oběd byl zase tuze zábavný – díky jazykové bariéře, kdy jsme si po několika pokusech a překládání pomocí translatoru v mobilu objednali a měli u toho šanci sledovat místního Pata a Mata, kteří před restaurací píchli pneumatiku a po několika neúspěšných minutách postávání vedle auta, kdy se sama nevyměnila, vyndali z kufru rezervu, nasedli s ní do taxíku a odjeli pryč. Opravdu zajímavá podívaná.

V 6 hodin jsme se vydali na ukázkový kurz do jednoho z nejluxusnějších fitek v zemi. Jak to tak v mexiku bývá zvykem, kurz začal o 2 hodiny později – bohužel naši mexičtí kolegové museli řešit atentát na jejich klienta, při kterém zemřel jejich zaměstnanec – řidič/bodyguard.

Na kurzu, když už začal, jsme měli letité instruktory jiných sebeobran a se základní situací napadení nožem si poradil pouze jeden – který náš kurz absolvoval při minulé návštěvě mexika. Oběma majitelům fitka se ukázka moc líbila a už domlouváme kurzy pro jejich klienty.

Zítra budeme určitě stejně úspěšný. Jak jinak 😊

V.

Mexico City – Den 4. (21.10.)

Dnešní den jsme po snídani vyrazili na velmi exkluzivní soukromou lekci pro jednoho moc fajn multi-miliardáře, který vede 30 největších bezpečnostních organizací po celé střední a jižní americe a v Mexiku v podstatě zavedl naprostou většinu zákonů týkajících se bezpečnosti.

Sám cvičí 25 let Krav Magu a z naší lekce byl naprosto unešený.

Okamžitě začal vymýšlet, jak to vytěžit dál a jak by mohl dál cvičit sám i jeho lidi. Jeho kolegové nechápali – prý k sobě téměř nikoho nepustí a lidi, co s ním pracují roky si s ním nepodali ruku – nás plácal po zádech a chtěl se s námi fotit 😊

Po lekci jsem se cestou do kanceláře prošel po Mexico city po chodníku s M4kou v ruce a poté jsme se vydali na ulici Presidente Masaryk, což je nejdražší a nejluxusnější ulice v celém Mexiku. Zašli jsme si na zmrzku a taky do prodejny pancéřových aut. Zaujal mě tam jeden exemplář, který kompletně opancéřovali a pak zjistili, že je moc těžký a motor, který tam je (nejsilnější pro tento model) to neutáhne, a tak jim jen stojí na prodejně, než pro něj nechají na zakázku vyrobit silnější motor. Taky bylo zajímavý mrknout se na rozstřílený okna a průřez pneumatik, které se při průstřelu znova dofouknou.

Na oběd jsme zašli do argentinské restaurace na steaky.. chvíli jsme sice vybírali podle obrázku krávy a podle slovníku, jaké si dáme, ale byl výborný. Po 3 steakách jsme se odvalili zpátky na hotel na rychlý odpočinek před dalším kurzem.

Pár minut před kurzem se nám plány bohužel změnili a kurz se ruší. To je v Mexiku na denním pořádku – tady se moc neplánuje, vše se řeší operativně z minuty na minutu...

Tak jsme vyrazili na večeři a s pomocí online překladače si vybírali jídlo. Sice na nás koukali jako na blázny, ale najedli jsme se. A jdeme brzo spát, zítra nás čeká celodenní kurz.

V.

Mexico City – Den 5. (22.10.)

Vyrážíme na celodenní kurz, který začíná v 9:00. V 9:21 stále čekáme v hotelu na recepci, až pro nás přijedou. Pro lidi, kteří si zakládají na dochvylnosti a efektivitě je to takové malé peklo na zemi.

Je 10:20 a už skoro všichni dorazili. Je tu plná tělocvična instruktorů a kromě pár vyjímek na nás všichni koukají, jako by nám chtěli uříznout hlavu.

Při představování jsem napočítal 4 instruktory s více než 10ti letou praxí, šéfa ochranky jednoho miliardáře, 5 členů Special Operations, a ostatní měli všichni více než 4 roky praxe v ochrance a mimo jiné jsou to instruktoři jiných systémů – převážně Krav Magy.

Začali jsme úvodní modelovkou, kterou nepřežil ani jeden letitý bojovník. Okamžitě se jim změnili výrazy ve tvářích a začali makat jako o život – protože pochopili, že jim to jednou život zachrání – a v Mexiku na to nebudou muset čekat dlouho.

Jejich nasazení mě hodně překvapilo a uchvátilo. I o pauzách zkoušeli dál, aby si toho odnesli co nejvíce. Pořád neměli dost a i když se tam někomu povedlo vyrobit pár zranění, ani je to nezpomalilo, prostě makali dál. Jejich šéf nám vyprávěl historku z jeho tréninku, kdy si jeden

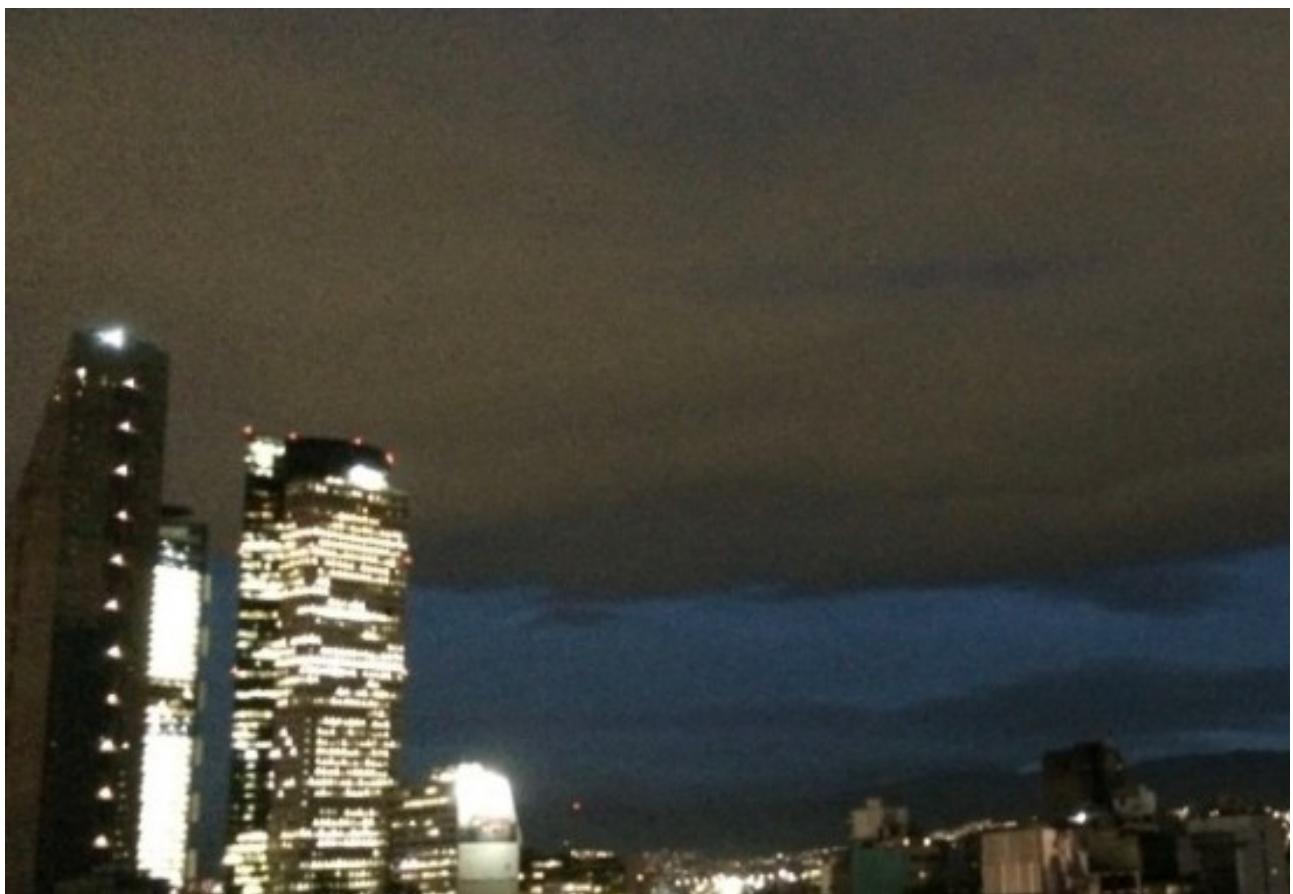
účastník zlomil nohu a omluvil se mu za to, a prosil ho, jestli může dál cvičit.. Prostě úplně jiný nasazení a přístup.

O každé pauze se s náma všichni museli fotit, aby měli nějakou památku. Na takovýhle přístup studentů se velmi rychle zvyká. Po kurzu následovala lavina potlesku a hoooodně dalšího focení. Zítra pokračujeme se stejnou skupinou na dalším kurzu, to bude zase paráda.

Po návratu na hotel jsem se nemohl dostat do pokoje, protože mi zablokovali kartu a tak následovala anglicko/česko/ruční domluva na recepci..po 10ti minutách zase bydlím.. A zítra pokračujeme..:)

V.

Mexico City – Den 6. (23.10.)

Dnes máme na programu druhý kurz pro skupinu elitních bodyguardů – kurz teleskopu, navazující na včerejší obranu proti noži. Poučeni ze včerejšího mexického time-managementu jsme klukům dali start kurzu na 9:00, ale my jsme z hotelu vyjížděli v 9:30, abychom v 10:00 mohli začít – i tak jsme ještě na pár opozdilců museli čekat.

Než se pustím do popisování kurzu, ještě jsem si vzpomněl na pár zážitků ze včerejšího dne, o které bych se rád podělil.

Konečně jsme zažili nefalšovaný pocit mexických chodců, když jsme museli přejít 2 rušné křižovatky v dopravní špičce – z každého směru ve 4 až 5ti proudech jezdila auta, na semafory vůbec nereagují a tak přecházení vypadalo jako ve staré Atari hře Frogger, kdy se žabák snaží přehopsat několikaproudou silnici, aniž by ho něco smázlo. Řidiči nějaké chodce vůbec neřeší a tak ani nezpomalují – řídí se pouze heslem „Chodec není sebevrah“.

Další skvělý zážitek typu „Welcome to Mexico“ se mi stal při obědové pauze, kdy jsem se vydal jen na roh vedle tělocvičny do sámošky pro pití.. Navzdory doporučením „Nikdy nikam nechod'te sami“ a „Hlavně co nejmíň vyčnívejte“ jsem se vydal sám – přeci to bylo jen o barák vedle, ve stejně ulici.. a holohlavý, o hlavu větší, než všichni kolem, a na tričku

pistoli a nůž.. Když jsem stál u pokladny, upoutal jsem pozornost místní bezpečnostní služby, která přijela s transportem peněz. Při odchodu mi zastoupil cestu jeden hlídač s nataženým revolverem v ruce a s prstem na spoušti a strašně mi chtěl něco vyprávět.. Tentokrát mi vyšlo hrát blbýho a proklouznul jsem kolem něj a rychle jsem spěchal zpátky. Dnešní kurz byl pro stejnou skupinu jako včera – jsou to strašně fajn kluci a kdybysme s nima mohli cvičit každý den do našeho odjezdu, byl bych naprosto happy 😊 Narazili jsme pouze na jeden, zřejmě kulturní, rozdíl – a to když několikrát dostali zadání, že na kurz teleskopu si mají přinýst vlastní teleskop (mimo jiné ho každý z nich má jako součást výzbroje pro jejich práci) a měli ho pouze 2 kluci z 18ti – a vůbec jim to nepřišlo divný.

Nejvíce z celého dne se mi líbila situace, kdy jsme jim dávali fakt pořádně zabrat, abysme zjistili, co v nich je, a bylo na nich fakt vidět, že už nemůžou – tak jeden z nich zařval na celou tělocvičnu otázku „Chcete odpočívat?“ „NE!“ zahřmělo sborově od všech ostatních. „Jste unavení?“ opět zahřmělo „NE!“ „Chcete skončit?“ opět tělocvičnou otřáslo „NE!“. Jako by jim to vlilo novou krev do žil, okamžitě začali makat na 100%. Úžasný, co dokáže psychika a podpora ostatních. Až o přestávce jsme se dozvěděli, že mají takové pravidlo, když někdo nezakříčí „Ne“, tak musí 2 hodiny v kuse klikovat. Opravdu jiná kultura...:) Ale očividně jim to funguje.

Celý kurz byl pořádně našlapaný, rovnou se dostali i k technikám z vyšších levelů, protože byli fakt šikovní. Chtěli jet pořád a stále zkoušet a učit se. Nikoho jsme nemuseli přemlouvat, aby něco dělal.. spíš, aby si dali taky pauzu. Zároveň se projevila jejich schopnost improvizace – když jim chyběli tréninkové nože, tak aby mohli cvičit, popadli, co našli – v tomto případě našli pouze plastovou vodovodní trubku i s kohoutkem, a s naprosto kamennou tváří ji kolegovi drželi pod krkem se slovy, že mu uříznou hlavu.

Na konci kurzu jsme slyšeli samou chválu nejen na systém, ale i na způsob, jakým ho učíme. Následovala opět půlhodinka focení se všema účastníkama a rozloučili jsme se. Zpětné vazby máme natočené a můžete se na ně těšit na videu.

Po skončení jsme jeli v Mexiku do americké restaurace s čínským jídlem. Vidět mexičany v čínských róbách a čepičkách je opravdu zážitek. A vaří taky skvěle.

Nicméně den nám už končí a jdeme odpočívat před další sérií kurzů, která nám začne už za pár hodin. A tentokrát se přesuneme do Centro

Ceremonial Otomí, kde v obrovské nadmořské výšce budeme pod dozorem 45 ohromných soch strážců cvičit. Strašně moc se na to těším.
V.

Mexico City – Den 7. (24.10.)

Dnes v Mexiku asi začala zima. Pořádně se ochladilo – na pouhých 23 stupňů – musel jsem už vytáhnout mikinu.

Čekalo mě další překvapení. Ráno jsem zjistil, že šéf si obstaral otravu jídlem a tak mě čekalo vedení dnešního kurzu v úžasném prostředí Ceremonial Centra Otomí.

Vyrazili jsme mimo hlavní město do vedlejšího státu (districtu) a zažili jsme Mexiko z úplně jiného pohledu. Jsou tady propastné rozdíly mezi životem ve městě a na venkově. Po cestě jsme projízděli Mexikem, které můžete znát z filmů – betonové baráčky ověšené prádlem, před nimi mexičani v ponču a klobouku a kolem pobíhají po silnici psi.

Pomalu jsme dojeli do hor na úžasné místo, které můžete vidět třeba ve staré Bondovce Vyhlídka na vraždu. Po příjezdu na místo jsme našli sice jednotku bodyguardů, ale o našem kurzu jejich velitel nic nevěděl. Po půl hodině telefonování jsme se dozvěděli, že lidi, co měli být na kurzu, odvolali na poslední chvíli k mimořádné situaci s převozem zlata k jejich klientovi a tak jsme museli kurz přesunout.

Aspoň jsme si tedy prošli celé místo a nafotili pár selfíček. Je to opravdu ohromný areál, kam jezdí trénovat světové špičky – právě kvůli

nadmořské výšce – několik dní tréninku tady brutálně zvýší fyzičku a jsou pak nezničitelní.

Potkali jsme se zde taky se starým známým – absolventem prvního instruktorského tréninku v Mexiku z roku 2010. Mimochodem je z nich jediný, kdo umí anglicky, takže jsme si dokázali i pokecat. Zjistili jsme například, že principy Soruda a způsob výuky začlenil do své výuky a odškolil v tom více než 1000 lidí. Od desítky z nich už dostal zpětnou vazbu, že jim to zachránilo život.

Taky jsme byli pozvaní na velkou mexickou pártu, ale vzhledem k tomu, co jsme o nich slyšeli si to v rámci zachování zdraví (našeho i jejich) necháme ujít.

Pro zbytek dne máme volno a jde se odpočívat na hotel.

Zmenšit spánkovou deprivaci a nabrat síly na další kurzy.

V.

Mexico City – Den 8. (25.10.)

I dnešní den jsme měli volný, protože se stále našemu klientovi nepodařilo vyřešit mimořádnou situaci, kam museli stáhnout nejlepší lidi – účastníky našeho kurzu. Poprvé od příletu jsme si tak mohli pořádně odpočinout a vyspat se.

Začali jsme tedy velmi pozvolna snídaní, kde jsem obdržel další pochvalu mé španělské výslovnosti.. A už mi i přinášeji to, co jsem si opravdu chtěl objednat.

Vydali jsme se na výlet k Prezidentskému paláci v centru města. 2x delší dobu, než byla cesta z hotelu, jsme hledali místo k parkování – neděle má většina mexičanů volné, a tak vyrážejí do města.. Do paláce jsme ani nešli, stačilo to z venku, mezi těmi davy.. Naopak jsme si důkladně prošli blízký park, kde bylo i jezírko se šlapadlama – a na hladině byl stejný provoz, jako na mexických silnicích.

Od našeho průvodce a bodyguarda jsem se dozvěděl, jak nejčastěji probíhají přepadení a únosy. Jedna z nejoblíbenějších mexických vychytávek pro krádež auta je, že do auta s otevřeným okýnkem (a hlavně s řidičkou) vhodí krysu nebo hada a jak řidička začne zmatkovat, většinou zastaví a vystoupí, aby ze sebe hada dostala, a v tom naskočí vykuk a odjede s jejím autem.

Velmi často také v provozu, při čekání v koloně, chodí mladíci a umývají stojícím autům okna.. většina těchto hodných chlapíků jsou tipaři, kteří si obhlídnu, co máte v autě položené na sedačkách a napíšou svým kamarádům, kteří čekají o pár bloků dál, kde při dalším čekání vám prohodí oknem dlažební kostku, seberou ze sedačky tašku s notebookem a zmizí v dali, než se stačíte rozkoukat..

Večer jsme vyrazili na večeři do luxusní argentinské restaurace na Avenida Presidente Masaryk. Na stole se nám objevili vedle krevet taky chapadla chobotnic.. zůstali jsme ale u pověstných žebírek a neudělali jsme chybu. Než jsme dojedli třetí chod, dozvěděli jsme se spoustu informací o mexiku..

V Mexico City například zmizí (pohřešuje se) denně 65 lidí. Pokud to nejsou vtipovaní členové bohatých rodin, kteří se unáší kvůli výkupnému, většinou se unáší kvůli ledvinám a dalším orgánům.

Jsou zde taky obrovské rozdíly mezi chudými a bohatými.. střední třída tady v podstatě neexistuje.. 60% obyvatel Mexika vydělává měsíčně do \$150 dolarů (cca 3 700 Kč) a živí z toho celou rodinu.

I tak je tady naprostá většina lidí stále veselých a srdečných. Je to země plná paradoxů.

V.

Mexico City – Den 9. (26.10.)

Dnešní den by se dal velmi rychle shrnout jako celodenní čekání na schůzku, která nakonec nedopadla. Protože mám ale povídací náladu, vezmu to trochu zeširoka..

Začali jsme snídaní ve Světovém obchodním centru v americké restauraci – kde ani jedna číšnice nemluví americky. Posnídali jsme s velitelem bodyguardů, který se právě vrátil z 54hodinové mise na ochranu vlaku, který projíždí z jižní ameriky až k mexicko-americkým hranicím. Vlak se vsemi vagony je dlouhý 3 kilometry a jedna cesta mu trvá 27 hodin přes zemi nikoho, kde se ho po cestě snaží vykrádat.

Převáží vše od elektroniky, přes auta až po zlato. Na vlak se taky snaží naskočit hodně uprchlíků, aby se dostali do Ameriky. Pokud na ně policie narazí, bere jim boty a nutí je cvičit – kliky, lehsedy a podobně – aby byli unavení a nemohli běžet za vlakem.

Zároveň jsme si domluvili schůzku na odpoledne – s bývalým ministrem vnitra.

Po nějakém pobíhání po městě jsme se vydali na oběd, kde našemu mexickému kolegovi přišla SMSka, kterou jsem mu posílal ráno.. uklidnil mě, že 5ti hodinové zpozdění je naprosto v pořádku, že jsou zvyklí i na

12ti hodinové, a tak v Mexiku téměř nikdo SMSky nepoužívá, ale naprostá většina lidí komunikuje přes WhatsApp.

Taky jsem se dozvěděl hodně o řidičském výcviku bodyguardů – učí se jak zvládání auta v různých krizových situacích, otočky, manévrování ve vysokých rychlostech, nebo ve velkém provozu, tak různé formace a kooperaci více aut, blokování křižovatek pro průjezd VIP klienta, tak odstraňování překážejících aut z provozu.. jak přesně ho nabourat, aby ztratil kontrolu nad řízením, ale jejich auto ne. Na výcvik si vždy pořídí několik aut, která na polygonu kompletně zruší..

Taky se mi povedlo domluvit, že dostanu pancéřovaného Jeepa a budu se moct projet po Mexico City. Strašně moc se na tu 4 tunovou potvoru s 6ti litrovým 8mi válcem těším. Určitě u toho dostanu i nějaké tipy na řízení v extrémních podmínkách – což provoz v Mexiku jednoznačně je

Při cestě skrz město po hlavní třídě Reforma jsme viděli nějaký demonstrační pochod.. byly zablokované ulice, všude objíždky a chodníky plné těžkooděnců – každé 3 metry stál jeden. Ani nevím, kvůli čemu ta demonstrace byla.. tady je to prý naprosto běžná záležitost a mexičani demonstrují kvůli čemukoliv.

K večeru jsme dojeli na ministerstvo a vyzkoušeli jsme místní bezpečnost – pěkně po mexicku se nám podařilo projít do vládní budovy skrz ochranku a bezpečnostní rám, který se rozhoukal a rozzářil do ruda, ale vůbec nikoho to nevzrušovalo a nechali nás bez problémů projít..

Bohužel jsme se ale nedostali na schůzku, protože dotyčný musel odejít na mimořádné jednání vlády. Ale povedlo se nám domluvit schůzku na zítra.

A při čekání jsme domluvili i nové kurzy na každý zbývající den našeho pobytu. Už se těším na zítřek.

V.

Mexico City – Den 10. (27.10.)

Jako první bod na programu dne nás čekal přesun autem v největším poledním provozu. Na dvouprůdě silnici vedle sebe jelo 7 aut.. Tomuto provozu místní říkají Mexický tetrisk..

Půlku cesty jsme jeli za vojenským nákladákem s korbou plnou vojáků s M4kama.. bezpečnost především 😊 Armáda je v Mexiku ze všech bezpečnostních složek nejvíce uznávaná a má největší respekt... i pravomoce.

Jen co jsme dojeli, čekal nás soukromý kurz pro dceru multi-miliardáře, kterému se náš systém moc líbil a domluvil soukromé lekce svým dětem a jejich ochrankám. Kurz začal Jáni prezentací, jak bez problému složí o hlavu většího chlapa a šlo se cvičit. Já jsem mezitím dostal na starosti šéfa její ochranky, tak jsme si hráli s nožem a pistolí. Základy pochytil velmi rychle, tak jsme k tomu přidali ochranu své VIP osoby. I když mu všechno od začátku nešlo, jeho nasazení bylo neskutečné a stále chtěl zkoušet, aby tomu přišel na kloub a zvládnul to. Koncept sebeobrany pro slečnu spočíval ve vytvoření prostoru od útočníka (neozbrojeného i ozbrojeného), aby na něj mohla naskákat ochranka a zneškodnit ho.

Asi 15 minut po té, co jsme řešili, jak je hurikán Patricia daleko a že se ho nemusíme vůbec bát, tak se venku rozpoutal ohromný liják, bouřka a

vítr, který lámal větve ze stromů, vypínal proud, a dokonce vypadnul i internet!

Dozvěděli jsme se, že v Mexiku je dost špatnej nápad nosit deštník při bouřce. Jak je vysoko položené, tak se velmi často stává, že do někoho uhodí blesk. A ještě běžnější je, že záchranka, která pro toho chudáka přijede, tak vůbec nezkoumá, co se mu stalo, jen zjistí, že nedýchá a pustí do něj další proud defibrilátorem a uvaří mu mozek..

Při obědě pak už následovala jen smršť dalších „Welcome to Mexico“ historek a fotek.

Máme tak zase mnohem reálnější představu (podle dat starých cca 2 dny), jak vypadají útočníci, jaké mají společné znaky, podle kterých je možné je vtipovat na ulici. A taky jejich oblíbené techniky..

Jedna z nich, kterou nemají rádi místní policisti, je ta, že si zevnitř na dveře auta přivaří brokovnici, spouštěcí mechanismus připojí ke klice dveří, a když policista při kontrole otevře dveře, ustřelí mu to nohy.

Samozřejmě u toho nechyběly fotky, jaké má podobné snažení výsledky.. Velmi rychle mě přešla chuť k jídlu.

Na zítra jsme domluvili další kurzy a schůzky, všechny na sebe docela těsně navazují – jsem zvědavý, jak to s místní dochvylností budeme stíhat.

Ale to je až zítra, s tím si starosti dělat nebudeme. Přesně tohle je hlavní rys mexické povahy...

V.

Mexico City – Den 11. (28.10.)

Dnes nás čekalo brzké vstávání už v 7:00 – takhle brzo nevstáváme ani v čechách, a na mexičany je to taky neobvyklé.. většina obchodů tady otevírá až v 11:00.

Nestihli jsme ani dojít snídani a už na nás čekalo auto. Po cestě jsme měli zajímavou podívanou – ze stojanu si cyklista vzal kolo, nasadil si helmu, chrániče na kolena a na lokty (přes oblek) a pokřížoval se, než vyjel do mexického provozu.. asi ví, co ho tam čeká...

Po dojetí do cíle jsme postávali u auta, na chodníku – 3 holé hlavy (i s řidičem), o hlavu větší než ostatní – a bylo zajímavé sledovat procházející lidi – nevěděli, kam s pohledem, aby náhodou něco nevyprovokovali a nepřilákali na sebe pozornost.. i tak ale procházeli v těsné blízkosti kolem nás, a vůbec je nenapadlo přejít na druhý chodník, což je aspoň v čechách běžná preventivní praktika...

Až jsme se sešli všichni, vyrazili jsme do jediné soukromé policejní akademie v celém Mexiku. Byla to jen potkávací/poznávací schůzka, takže dnes žádné předvádění 😊 Naopak jsme se dozvěděli, co vše dělají a kam to chtějí směřovat. Mají skvěle našlápnuto, aby se úroveň policie v Mexiku zlepšila.

Hned po schůzce jsme spěchali (v místním provozu má toto slovo jiný význam) do tělocvičny, kde nás čekala soukromá lekce pro syna multimiliardáře (včera u nás měla lekci jeho sestra). Zatímco se mu věnovali Petr s Jáňou a s překladatelem, já jsem si „hrál“ s jeho hlavním bodyguardem, a dalším řadovým.

Při zkoušení jejich reakcí na nejběžnější tipy napadení se mi „podařilo“ hlavnímu bodyguardovi nasadit kravatu tak, že upadl do bezvědomí, skácel se k zemi, kde chrčel a šly mu z pusy bublinky.. Nebyla to proražená trachea, jak jsem si myslел – ale jen se při dušení dostaly sliny do špatné díry a tělo se jich automatickou reakcí zbavovalo.. hned vyskočil na nohy a měl o to větší snahu se naučit správně reagovat na škrcení.

Na to, že jsme celý kurz projeli se 4 slovíčky, které jsem dal španělsky dohromady, tak jsme měli celou dobu co dělat a měli moc velkou radost z toho, co všechno se naučili řešit.

Po kurzu jsme se ještě dozvěděli o technikách, které aktuálně používá jak mexická, tak americká policie. A z čeho jsem měl největší radost – dozvěděl jsem se nový bodyguardský trik, jak správně pracovat s periferním viděním pro nenápadné sledování co největšího úhlu kolem sebe.

Zítra by nás měl čekat další kurz, ale ani hodinu před půlnocí to stále nemáme potvrzené – ale to je až zítra, proč to řešit dnes...

V.

Mexico City – Den 12. (29.10.)

Dnes jsme měli mít na programu celodenní kurz, ale bohužel museli účastníky opět odvolat. Několikrát nám posouvali časy, až se to nakonec odpískalo.. Zůstali jsme tak celé dopoledne na hotelu a čekali.. Asi 5x se nám měnili časy odjezdu, tak jsme si nemohli naplánovat jinou aktivitu.. Při šesté změně se už povedlo domluvit výlet na místní trhy Ciudadela. Projeli jsme několik čtvrtí a dostali jsme se do jedné, kde po obvodu na všech ulicích byly ocelové barikády na uzavření celé čtvrti.. A ano, byla to ta, kde jme měli vystupovat..

Udělal jsem velkou chybu v tom, že jsem se našeho řidiče zeptal, jak bezpečná ta čtvrt' je.. Bylo by lepší to nevědět.. Ale teď vážně.. Nebylo to tak hrozné.. V odpolední hodinu, kdy jsme tam byli, je tam prý docela bezpečno – jen se tam kraje.. trhy jsou přecpané kapsáři a sem tam někoho oloupí s nožem v ruce. Kdybysme tam ale šli večer, tak není uplně těžké přijít o život.. A v takovém místě není výhoda vyčnívat a být odlišný než všichni kolem.

Skoro celé tržiště bylo nacpané lebkami a kostrami.. Byla docela výzva sehnat něco bez nich..

Při cestě z trhů na schůzku jsme potkali policejní jednotku s názvem Alcoholimetro. Je to jediná policejní jednotka, která řidičům měří hladinu

alkoholu. Fungují hlavně po večerech a o víkendech, kdy zabarikádují ulici (většinou poblíž barů) a dávají dýchnout všem projíždějícím řidičům. Limit je 0,8 promile – jakmile nadýchají přes limit, okamžitě putují na 24 hodin do mexického vězení. Všichni místní z nich mají strach, a je to prý snad jediná organizace v celém státě, kde není korupce a opravdu funguje tak, jak má. Do vězení tak zavírají milionáře, politiky, filmové hvězdy, prostě kohokoliv, kdo nadýchá víc, než může.

Po dalších 2 hodinách čekání na schůzku se odpískala a vyrazili jsme na večeři. Prodrali jsme se večerním provozem a zajeli do Chili's – restaurace s údajně nejlepšíma žebírkama. Byla totálně narvaná a před vchodem čekaly zástupy lidí, až se uvolní stůl.. Vzdali jsme to a vydali jsme se na pizzu do blízké italské restaurace.. situace se opakovala – taky úplně narváno.. tak jsme skončili ve vedlejší čínské. Dali jsme si kachnu – obrovskou porci pro 2 lidi.. ale ne pro středoevropany.. na

místní poměry jsme asi dost nenažraní.. 😊

V.

Mexico City – Den 13. (30.10.)

Na dnešní den jsme ze včerejška měli naplánovanou rozlučkovou party a focení na nějaké promo materiály z naší návštěvy.

Jak už tady v Mexiku bývá zvykem, plán přestává platit v minutě, kdy se vypustí a tak dnešek probíhal docela jinak.

Ráno jsme vyjeli z hotelu do tělocvičny bez zpoždění a poprvé za nás pobyt nebyl hrozný provoz. Za celou cestu jsme museli troubit jen jednou a vjely nám tam jen 3 auta.. to je nezvykle málo.. a tak jsme byli na místě velmi brzy. Podle plánu nás mělo čekat nějaké focení a nějaká prezentace k natočení.. Na místě se z toho vyklubal zkrácený kurz pro bodyguardy, který se celý natáčel a fotil.

Na to, že jsme s sebou neměli žádné vybavení, podklady, ani nic podobného, dopadl kurz velmi dobře. Hodně věcí jsme našli v tělocvičně, a to ostatní.. jednoduše – co nemáš, to nepotřebuješ 😊

Stejně jako u předchozích skupin, i tady bodyguardi dojeli na fyzičku.. prostě vsází na to, že mají pistoli, že se práť nepotřebují.. ale už jim moc nedochází, že ne vždy se dá použít..

Po kurzu jsme měli mít schůzku, která se několikrát posouvala.. tak jsme vyrazili na oběd. Všude už vrcholí přípravy na zítřejší Halloween, takže je to tu samá lebka. Obecně je v Mexiku velmi rozšířený kult smrti. Tady

to berou jako velmi běžnou součást života, naprosto normální věc, že někdo umře, a nebojí se toho.. I malé děti na sobě běžně nosí lebky – po celý rok, ne jen na Halloween.

Po obědě se schůzka odpískala, a tak jsme jeli na hotel, kde už se nestalo nic zvláštního.. kromě toho, že nás karty opět odmítly pustit na pokoje..

Ale jsme tu a rozlučkovou pártu máme naplánovanou na zítra. Uvidíme, jak se poslední den ukážou v dodržování plánů...

V.

Mexico City – Den 14. (31.10.)

Je to tu. Poslední den našeho pobytu za oceánem.

Nepotkal nás žádný hurikán ani zemětřesení, a kromě krádeže peněženky se všemena penězma aotravy jídlem se nám nestalo nic vážného.

Ráno jsme začli balit kufry. Strašně by mě zajímalo, čím jsem byl sjetej při balení před odletem, že se mi podařilo všechno zabalit.. A nebo se mi tady kvůli nadmořské výšce scvrknul kufr..

Tento víkend se v Mexico City jede Formule 1, tak se to tu hemží fanouškama od hlavy až k patě v barvách Ferrari. A pro změnu zase čekáme na recepci, než pro nás přijedou.

Vyrazili jsme na rozlučkový oběd s šéfama a jejich rodinama do tradiční mexické restaurace. Jako předkrm se podávala smažená prasečí kůže..

Chutná líp, než vypadá.

U stolu nás sedělo 15 a jídlo se sharovalo z jednoho konce stolu na druhý.. Jeden z hlavních chodů byla Barbacoa – do díry v zemi s horkými kameny a listy agáve se naloží kráva a 24 hodin se tam peče.. Jedno z velmi tradičních místních jídel..a příště si ho klidně nechám ujít..

U toho nám hrála Mexická kapela, takže nebylo slyšet vlastního slova.. docela blázinec 😊 Po obědě nás čekala už tradiční půlhodinka focení a loučení a pak jsme se vydali na letiště.

Na to, že jsme jeli přímo kolem okruhu F1, tak byl provoz velmi svižný. V půl 10 včer jsme už seděli v letadle a čekali na odlet.. 11 a půl hodiny cesty do Amsterdamu uteklo jako voda a po tom, co jsem kolegům snědl oběd jsme už přestupovali v Holandsku..

Abysme toho čekání neměli málo, náš let měl zpoždění kvůli mlze a velmi špatné viditelnosti. I tak jsme měli štěstí, že náš let nezrušili úplně, jako většinu ostatních.

Oproti Boeingu 747 je tohle kontinentální letadýlko směšně malinký.. A jsme v Praze. Hodinu z Amstru, i s varováním, že nad Prahou jsou turbulence a náš let bude „Bumpy bumpy“...

14 dní uteklo jako voda. Žádné shrnutí psát nebudu, tolik zážitků nejde večpat do 2 vět..

Jsme doma! Teď se jen vrátit do normálního režimu a časového pásmá.
V.